

Ранко Павловић

НА ВРШКУ ИГЛЕ

НЕРАЗДВОЈНИ

Једе ме моја сјенка.
Копним, она стално крупња.

Не препознајем више своје тијело,
куд год се окренем видим само њу,
угојену, спремну за дуги сан.

Тек понекад из моје сјенке
зрнце свјетлости заблиста
у дуги што спаја исток са западом.

РУМЕН

Наша мисао утапа се у румен
и мрешка на површини воде,
као што наш живот, у таласима,
одлази низ ријеку,
жубори кроз вријеме
наклоњено само онима који воле.

Ако се већ морамо преселити у сјећање,
зашто безглаво хрлимо у таму,
зашто се не расплинемо у румен
која низ ријеке и мора
тече у бескрај пучине?

Није важно долази ли
са Истока или Запада,
онога који зна да је препозна
румен ће испуни топлином.

ЈЕСЕН

Неколико опалих кестенова
на сувом пожутјелом лишћу.

Јесен се увлачи и у кости.

Старица, у црној одежди,
промиче изнад шуме,
крила скутовима широке хаљине.

Бјежи! Тражи кога би под скуте.

На огољелој грани брезе
врана призива таму.

Тек на прољеће
затрепериће Бјелокора
и призивати љубав
да закола њеним жилама.

У ЗАМЦИ СНА

Усправан као јаблан, мој стриц
хода не дотичући земљу.

Оставио погрбљена плећа у шуми
под стаблима која је посјекао.

Насмијао се животу
док смо ми плакали за њим.

Сад хода пољима и шумама,
просипа мјесечину у потоке.

Лаганог као дашак вјетра,
ништа га не може зауставити.

Само покаткад застане,
уловљен у замку мога сна.

СА КЕСТЕНОВА ГРАКЋУ ВРАНЕ

Тог априлског предвечерја
у коферу је, с Јадрана,
донијела прољеће.

Док је у хотелској соби
распакивала своје ствари,
из њених хаљина, у ормару,
прољеће је у таласима, кроз прозор,
разгонило кишу.

С њене најежене коже
излијетали су сићушни свици
и разгонили таму.
Низ тијело јој се крунио
морски пијесак с мирисима океана.

А сада је јесен,
ласте су већ одлетјеле на југ,
и с кестенова у алејама
гракћу вроне.

ТРЕШЊЕ, У МАГЛИ

Ено га на врху трешње.
Бере сунца у зрелим плодовима
и трпа их у уста.

Моје несташно дјетињство,
моје чедо зачуђено,
уљуљкано у колијевци сна.

Сад трга родне гранчице,
ставља их у њедра,
силази да их донесе мајци.

Тргнем се. Свуда около
сиве фасаде намргођених зграда,
затворских самица без колијевки.

Журим у густу јесењу маглу,
да у пиљари купим згасла сунца
у потамњелим плодовима трешања.

ВРШАК ИГЛЕ

Вршак игле у сну;
измождена мисао:
жалац судбине
продире дубоко
у срце. Тражим:
штит непробојан,
оклоп галапагоске корњаче,
панцирну кошуљу
средњовјековног ратника.

Час Југ, час Сјевер,
час Исток, час Запад
показује вршак игле,
излуђен струјама
магнетног поља душе.

Сан у вршку игле;
мене више нема.
У оној сам тачки
убојитој,
рањив као Христ,
разапет на крсту сумње.

ПЈЕСМА О ЛЕПТИРУ

Хтио сам да пишем о јари,
о жедној земљи и жедним кукурузима,
о оцу и мајци који се можда и сад брину,
тамо гдје ваљда све цвјета и мирише,
гдје се шепуре рајске птице и пјевају,
какав ће род изнијети крчевине
које су крчили и знојем заливали,

али кроз балконска врата улети лептир
и спусти се на тастатуру лаптопа.
Шарених крила, зачуђен,
лакши од иједне мисли
која ме у посљедње вријеме походила,
постаја мало, пређе са слова на слово,
стаде на *enter*, и одлети
кроз балконска врата,
у свијет коме припада.

Тако је настала ова пјесма о лептиру.